

opusdei.org

Utorok po 6. velkonočnej nedeli

Rozjímania na utorok po 6.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: Ježiš
ohlasuje svoj návrat k Otcovi;
dar rozumu; pochopenie a
priятие reality z Božíh rúk.

27.05.2025

V ŠIESTOM veľkonočnom týždni
Cirkev pokračuje v ohlasovaní
niektorých úryvkov z Ježišovej
rozlúčkovej reči v Jánovom
evanjeliu. Dnes počujeme, ako Pán
počas Poslednej večere jasne

oznamuje svoj blízky návrat do Neba: „Teraz idem k tomu, ktorý ma poslal (...). Idem k Otcovi a už ma neuvidíte“ (Jn 16, 5. 10). Môžeme si predstaviť zmätok medzi apoštolmi, keď dostali toto oznámenie.

Pravdepodobne ich pri týchto slovách prepadol smútok. Ako je možné, že tieto nádherné roky spoločného života sa raz a navždy skončili? Apoštoli „sa báli pri pomyslení na to, že stratia Ježišovu viditeľnú prítomnosť“, vysvetľuje svätý Augustín. „Ich ľudskú náklonnosť zarmútila myšlienka, že ich oči už nebudú zakúšať útechu z toho, že ho vidia“^[1].

Preto si navzájom hovorili: „Čo je to, že nám hovorí? (...) Nevieme, čo hovorí“ (Jn 16, 17-18). V tom čase nemohli Ježišovi porozumieť.

Jednoducho na to nemali kľúč. Avšak aj keď nechápali presný význam jeho slov, nikto z nich sa neodvážil položiť „otázku: Kam ideš?“ (Jn 16, 5).

Pravdepodobne boli prekvapení priebehom večere. Už pred tromi rokmi pri rieke Jordán, na začiatku dobrodružstva s Kristom, Ján a Ondrej položili otázku, ktorá mohla byť teraz aktuálna: „Učiteľ, kde bývaš?“ (Jn 1, 38). Pri Poslednej večeri však vzhľadom na tajomnú povahu rozhovoru mlčia.

„Po zmŕtvychvstaní sa tieto slová stali pre učeníkov zrozumiteľnejšími a priezračnejšími ako ohlásenie jeho Nanebovstúpenia. (...) Len Ježiš má božskú energiu a právo *vystúpiť do neba*, nikto iný. Ľudstvo ponechané samo sebe, svojim prirodzeným silám, nemá prístup k tomu *Otcovmu domu* (Jn 14, 2), k účasti na Božom živote a šťastí. Tento prístup môže človeku otvoriť jedine Kristus: on, Syn, ktorý *zostúpil z neba*, ktorý *vyšiel od Otca* práve s týmto cieľom“^[2]. Ježiš odchádza, aby nám – svojim apoštolom a nám – poslal

útechu svojho Ducha a otvoril nám dom svojho Otca.

JE JASNÉ, že Ježiš nemal v úmysle nechať svojich učeníkov samých; Duch Svätý pokračuje v Synovom poslaní, naplňa ich životy silou a dáva im dary, ktoré im pomôžu pochopiť Božie veci. Pán spája príchod Ducha Svätého so svojím odchodom k Otcovi, „čím zdôrazňuje, že [Tešiteľ] bude *cenou* jeho odchodu“^[3]. To, čo bolo pre zhromaždených apoštolov veľkým zármutkom, bol v skutočnosti plán spásy, ktorý Boh pripravil; medzera, ktorú Pán zanechal, nezostane prázdna, vyplní ju Duch Svätý. Preto im hovorí: „Ak neodídem, Tešiteľ k vám nepríde. Ale keď odídem, pošlem ho k vám“ (Jn 16, 7). Všetko im bude jasnejšie na Turíce, keď ich zaplaví svojimi darmi.

Dar rozumu umožňuje preniknúť do zjavených tajomstiev, ktoré apoštoli v tom čase nemohli pochopiť. Nazýva sa aj darom porozumenia (inteligencie), ktorého etymológia, *intus-legere* (čítať vo vnútri), naznačuje, že ide o milosť, ktorá uľahčuje poznanie toho, čo je skutočností najvlastnejšie. Dar rozumu nám dáva intuíciu pre Božie veci, hlboké poznanie právd viery a dokonca aj niektorých prirodzených právd pre nadprirodzený účel. Tam, kam ľudské oko a rozum nedosiahnu, nám porozumenie umožňuje vidieť ďalej, ako tie prístroje na nočné videnie, ktoré uprostred noci prinášajú prekvapujúcu jasnosť. Aj keď nikdy nedokážeme dokonale pochopiť Božie tajomstvo, ani ho pochopiť v celej jeho šírke, s týmto darom Ducha Svätého sa k nemu môžeme postupne približovať.

Vďaka daru rozumu máme „schopnosť prekročiť vonkajší aspekt

skutočnosti a dôkladne preskúmať hĺbku Božej myšlienky a jeho plánu spásy“^[4]. Hoci sme mnohokrát v pokušení posudzovať udalosti len ľudskými očami a nedokážeme spojiť svoj pohľad s Božím, tento Boží dar nám umožňuje „chápať veci tak, ako ich chápe Boh, s Božou inteligenciou“^[5]. Svätý Josemaría to prirovnal k schopnosti pozeráť sa nielen dvojrozmerné, plocho, pozemsky: „Keď budeš žiť nadprirodzeným životom, Boh ti dá tretí rozmer: výšku a s ňou perspektívu, váhu i objem“^[6].

V DNEŠNOM prvom čítaní Skutkov apoštolov sa podrobne opisuje uväznenie Pavla a Sílasy vo Filipách. „Keď im vymerali veľa rán, vrhli ich do väzenia a strážcovi prikázali, aby ich dobre strážil (...). O polnoci sa Pavol a Sílasy modlili a spievali Bohu

chválospevy a väzni ich počúvali. Zrazu nastalo veľké zemetrasenie, až sa pohli základy žalára. Hneď sa otvorili všetky dvere a všetkým sa uvoľnili putá. Keď sa strážca väzenia prebudil a videl dvere väzenia otvorené, vytasil meč a chcel sa zabiť, lebo si myslel, že väzni ušli. Ale Pavol skríkol veľkým hlasom: *Neubližuj si, lebo sme tu všetci!* Vypýtal si svetlo, vbehol dnu a s chvením padol pred Pavla a Sílasa. Vyviedol ich von a vravel: *Páni, čo mám robiť, aby som bol spasený?* Oni povedali: *Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom.* A zvestovali Pánovo slovo jemu aj všetkým, čo boli v jeho dome. V tú nočnú hodinu ich vzal, vymyl im rany a hneď sa dal pokrstiť on i všetci jeho domáci. Potom ich zaviedol do domu, prestrel stôl a radoval sa s celým svojím domom, že uveril Bohu“ (Sk 16, 22-34).

Dar rozumu zdokonaľuje našu vieru, otvára našu myseľ, aby sme pochopili

Božie slovo, to, čo Ježiš povedal a urobil. Rastie istota, ktorá sa nezakladá len na rozume, ale aj na vnútornej skúsenosti, ktorú nám Boh sprostredkúva. Táto istota sa navyše stáva čoraz úprimnejšou, keď jej dovoľíme preniknúť do nášho srdca a do našich citov. Takto sa Božie veci i veci sveta, všetko, čo sa deje, chápu a prijímajú od Boha hlbšie a s väčšou nádejou.

V roku 1971 svätý Josemaría poradil kňazovi, ktorý sa chystal kázať na duchovnej obnove: "“Vlož do ich srdc lásku k Duchu Svätému, čo znamená vložiť lásku k Otcovi a Synovi. Ved' Syn bol od večnosti splodený Otcom a z lásky Otca a Syna, tiež od večnosti, pochádza Duch Svätý.

Nerozumieme tomu dobre, ale mne sa nezdá ťažké tomu uveriť“^[7]. Tieto slová vystihujú to, čo cíti duša, ktorá prijíma tento dar Tešiteľa. Na jednej strane vie, že nie je schopná pochopiť

toto tajomstvo, ale zároveň si je istá jeho pomocou a jeho svetlom.

Môžeme prosiť Máriu, aby nám darovala žiť náš každodenný život ponorený do Božieho tajomstva podľa toho názorného odporúčania zakladateľa Opus Dei: nohami na zemi a hlavou v nebi.

[1] Svätý Augustín, *Komentár k Jánovmu evanjeliu*, 94,4.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 5-IV-1989, body 2-3.

[3] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 31-V-1989, bod 1.

[4] František, *Audiencia*, 30-IV-2014.

[5] *Ibid.*

[6] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 279.

^[7] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 21-II-1971.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-
po-6-velkonocnej-nedeli/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-po-6-velkonocnej-nedeli/) (06.08.2025)